

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z odwołania C. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o rentę w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2005 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w B.
z dnia 25 sierpnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

- 1. odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi K. Z. - Kancelaria Adwokacka w B.
kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów nieopłaconej
pomocy prawnej świadczonej na rzecz wnioskodawcy z urzędu.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2004 r., III AUa .../04, Sąd Apelacyjny w B. oddalił apelację wnioskodawcy C. M. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B. o rentę w związku z wypadkiem przy pracy, w pełni dzieląc ustalenia Sądu pierwszej instancji poczynione na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, w tym z opinii biegłych sądowych z zakresu kardiologii, okulistyki i rehabilitacji w chorobach narządu ruchu wedle których wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy od stycznia 2003 r.,

jednak bez związku czasowo - przyczynowego z wypadkiem przy pracy z 1976 r. Sąd uznał, iż wnioskodawca uprawniony obecnie do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, nie spełnia przesłanki określonej w art. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych i nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 69 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przepisów postępowania - art. 5 w związku z art. 117 § 1, art. 212 z związku z art. 379 pkt 5, art. 233 § 1, 328 § 2, art. 385 k.p.c., wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji wskazał iż „w przedmiotowej sprawie zachodzi nieważność postępowania wynikająca z pozbawienia wnioskodawcy możliwości obrony swoich praw poprzez nie poinformowanie strony o możliwości złożenia wniosku o ustanowienie adwokata z urzędu (..)”, „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo przez nie zamieszczenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku merytorycznej oceny sprawdzającej ustalenia zawarte w opinii biegłych, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przez wydanie orzeczenia w oparciu o opinię (..)” oraz podał, iż „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo procesowe z przyczyn wymienionych w kasacji, między innymi z powodu przekroczenia granic swobody sędziowskiego osądu (..)”

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

W obowiązującym stanie prawnym, Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie ani nie zachodzi nieważność postępowania, a ponadto gdy zaskarżone orzeczenie oczywiście nie narusza prawa lub gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna. W badanej sprawie żadna z okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania - wbrew jej odmiennym twierdzeniom - nie występuje. Nie można zasadnie powoływać się na

oczywiste naruszenie przepisów postępowania, wskazując w istocie, że postępowanie dowodowe powinno być uzupełnione. Według art. 5 k.p.c. sąd powinien udzielać stronom występującym w sprawie bez adwokata lub radcy prawnego potrzebnych wskazówek co do czynności procesowych oraz pouczać je o skutkach prawnych tych czynności i skutkach zaniedbań. Ten ogólny przepis postępowania nie może być samoistną podstawą kasacji opartej na zarzucie naruszenia przepisów postępowania (art. 393¹ pkt 2 k.p.c.) i wymaga konkretyzacji przez wskazanie, które istotne przepisy postępowania zostały naruszone wskutek zaniedbania przez sąd orzekający powinności określonej w tym przepisie i wywarły istotny wpływ na wynik sprawy. Przebieg postępowania w rozpoznawanej sprawie nie daje podstaw do czynienia zarzutu, iż Sąd Apelacyjny przepis ten naruszył. W postanowieniu z dnia 30 czerwca 1999 r., II UKN 21/99 (OSNP 2000 nr 18 poz. 695) Sąd Najwyższy wskazał, iż art. 5 k.p.c. nakłada na sąd obowiązek udzielania stronom występującym bez adwokata lub radcy prawnego potrzebnych wskazówek co do czynności procesowych oraz pouczenia ich o skutkach prawnych tych czynności i skutkach ich zaniedbań. Jak jednak wynika z jego sformułowania, chodzi o "potrzebne wskazówki", czyli takie, bez których strona nie korzystająca z pomocy prawnej profesjonalnego pełnomocnika procesowego pozbawiona byłaby wpływu na toczący się proces i nie mogła zrealizować swoich uprawnień. Gdy chodzi o rozpoznawaną sprawę, to - wbrew zapatrywaniu skarżącego - nie istniała w niej obiektywna potrzeba informowania wnioskodawcy o możliwości zgłoszenia wniosku o ustanowienie adwokata z urzędu. W kasacji nie można także zasadnie powoływać się na oczywiste naruszenie przepisów postępowania, wskazując w istocie, że postępowanie dowodowe powinno być uzupełnione, bądź odmiennie ocenione, wskazując przy tym zarzut naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. W postanowieniu z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01 (OSNAPiUS 2003 nr 18 poz. 437) Sąd Najwyższy przyjął, że oczywiste naruszenie prawa jako przesłanka przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 2 k.p.c.) ma miejsce wówczas, gdy popełniony przez sąd drugiej instancji błąd w wykładni lub zastosowaniu prawa jest wyraźnie widoczny bez pogłębionej analizy wchodzących w grę przepisów. Sytuacja taka nie istnieje w badanej sprawie, zaś twierdzenia, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie można

podzielić. Według utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają w szczególności: obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych (zgodnych z zasadami logicznego rozumowania), ramy proceduralne (ocena dowodów musi respektować pewne warunki określone przez prawo procesowe, w szczególności art. 227 – 234 k.p.c.), wreszcie poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, ale powinna także uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655). Jako utrwalony w judykaturze należy także uznać pogląd, że nie ma usprawiedliwionych podstaw kasacja, oparta na ogólnikowym zarzucie naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. w sytuacji, gdy dokonane przez sąd ustalenia są niewadliwe i zgodne z treścią zebranego materiału dowodowego (por. wyroki z dnia 14 i 18 lutego 1997 r., II UKN 77 i 89/96 – OSNAPiUS 1997 nr 21 poz. 426 i 427).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 393 § 1 w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.

O kosztach orzeczono na podstawie § 13 ust. 2 i 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.